

Komplexiko (Κομπλεξικό)

Bloody Hawk

Γεννήθηκα στην άκρη ενός λευκού κρεβατιού, στην άκρη της πόρτας
Μεγάλωσα στην άκρη μιας πόλης, στην άκρη της χώρας
Παιδί της κατηφόρας κι είναι οξύμωρο πολύ
Πως απ' την άκρη κατέληξα εδώ, στο κέντρο της σκηνής
Παραπονέθηκε η δασκάλα στη μάνα μου, λέει «δεν ξέρει καν να κρατά το μολύβι,
τι θα κάνετε;»
Κι εκείνη κάθισε και μου 'μαθε ένα-
ένα αυτά τα γράμματα που αδιαφορώ για το αν θα καταλάβετε
Ήμουν παιδί του κενού
Το ψαλίδι μου έκοβε χαρτιά και τα 'κανε κάστρα
Με προστατεύανε απ' τη φωτιά και τους εκάστοστε εχθρούς
Που φυλακίζαν την πριγκίπισσα με μάγια και καπνούς
Θυμάμαι απογεύματα επώδυνα
Σκασμένες μπάλες με τα ματωμένα γόνατα
Γαμώ όσους λένε πως οι άντρες δεν κλαίνε
Φωνάζοντας «Είμαι παιδί!» με μάτια πρησμένα και κόκκινα
Απ' τη γωνιά της γειτονιάς σε κοιτούσα, μικρό κορίτσι, να γελάσουνε τα μάτια
σου δε θέλανε
Αδιαφορία κι έρωτες πλατωνικοί σχεδόν δεν ήξερα ποιες είναι και σίγουρα δε μ
ε ξέρανε
Χρόνια μετά είναι τόσο αστείο πώς παρατηρεί τον κόσμο το παιδικό μου κρανίο
Το σχολικό μου θρανίο δε με κατάλαβε, ψίλε, γι' αυτό χάραξα πάνω του πως δεν
ξέρω ποιος είμαι

Δεν ξέρω ποιος είμαι
Άλλη μια μέρα μ' αναζητώ
Άλλη μια μέρα κυνηγητό σ' αυτήν τη ζούγκλα, δίπλα μέινε
Μήπως τ' όνομά μου θυμηθώ και σου το πω
Είπα δεν ξέρω ποιος είμαι
Άλλη μια μέρα μ' αναζητώ
Άλλη μια μέρα κυνηγητό σ' αυτήν τη ζούγκλα, δίπλα μέινε
Μήπως τ' όνομά μου θυμηθώ

Γεννήθηκα στην άκρη ενός λευκού δωματίου
Και με παρατηρούσες πάντα με την άκρη του ματιού σου, δε με ξέχασες
Για 'σένα φύλαξα τα πιο μεγάλα μάτια μου
Να βλέπεις κάθε σπιθαμή του πόσο πολύ μου έλειψες
Παραπονέθηκε η δασκάλα στη μάνα μου, λέει «δεν ξέρει καν να κρατά το μολύβι,
τι θα κάνετε;»
Περήφανος, 15 χρόνια μετά, η μαμά κατάλαβε πως τώρα το μολύβι μου δεν πιάνετ
αι
Είμαι παιδί του κενού
Το παιχνίδι μου με τα χαρτιά που γίνανε κάστρα
Μου 'δωσε οχυρά με γράμματα και στίχους γεμάτα
Μεγαλωμένος και ζεστός μέσα σε κρύα στιχάκια
Κι είμαστε μόνοι ακόμα
Μα ο κόσμος με λατρεύει τώρα
Παρ' όλ' αυτά έχω ακόμα από μένα πολλά παράπονα
Είμαι κάτι παραπάνω από το να ζητάω τάληρα απ' τη μάνα μου και μούρη να πουλ
άω στα δωδεκάχρονα
Ανοίγω την ντουλάπα να με κρίνετε
Ανεβαίνω σ' αυτήν την σκηνή κι ανοίγομαι, οι μαθητές μετά από εμένα στο σχολ
είο μου
Βρήκανε το θρανίο μου κι έγραψαν πάνω «Φθείρομαι»
Κι όσα φοβήθηκες χθες απόψε πέθαναν αστεία σαν τις πρώτες μου ελπίδες
Μα ακόμα το χαρτί μου χτίζει ασπίδες, γι' αυτό χάραξα πάνω του πως δεν ξέρω
ποιος είμαι

Δεν ξέρω ποιος είμαι
Άλλη μια μέρα μ' αναζητώ
Άλλη μια μέρα κυνηγητό σ' αυτήν τη ζούγκλα, δίπλα μείνε
Μήπως τ' όνομά μου θυμηθώ και σου το πω
Είπα δεν ξέρω ποιος είμαι
Άλλη μια μέρα μ' αναζητώ
Άλλη μια μέρα κυνηγητό σ' αυτήν τη ζούγκλα, δίπλα μείνε
Μήπως τ' όνομά μου θυμηθώ

Ποτέ δε με πίστεψες, μαλάκα, είχες εκείνη την πεποίθηση ότι έλεγα ό,τι έλεγα
για πλάκα
Ειλικρινά, θα έμπαινα στο λύκειο μου κρατώντας το τελευταίο μου rap και 2 AK
Γι' αυτό αδιαφορώ για μόδες τώρα που προωθείτε και τις ψεύτικες σας κόντρες
Είμαι περήφανος που θα 'χω να λέω πως έδειξα στη χώρα ποιο είναι το ηχόχρωμα
του κόμπλεξ

Δεν ξέρω ποιος είμαι
Άλλη μια μέρα μ' αναζητώ
Άλλη μια μέρα κυνηγητό σ' αυτήν τη ζούγκλα, δίπλα μείνε
Μήπως τ' όνομά μου θυμηθώ και σου το πω
Είπα δεν ξέρω ποιος είμαι
Άλλη μια μέρα μ' αναζητώ
Άλλη μια μέρα κυνηγητό σ' αυτήν τη ζούγκλα, δίπλα μείνε
Μήπως τ' όνομά μου θυμηθώ